A5L8U5

അദ്ധ്യായം 10

ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം

(THE PHILOSOPHY OF THE CONSTITUTION)

ആമുഖം

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ചില പ്രധാന വകുപ്പുകളെക്കുറിച്ചും, ആ വകുപ്പുകൾ കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെയായി എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിച്ചതെങ്ങനെ എന്നതിനെക്കുറിച്ചുമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ നാം ഇതുവരെ പഠിച്ചത്. അതുപോലെതന്നെ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ രൂപീകരണത്തെക്കുറിച്ചും നാം പഠിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭരണത്തിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാർ ഒരു ഭരണഘടന നമുക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് ചിന്തിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർ അവരെത്തന്നെയും ഭാവി തലമുറയെയും ഒരു ഭരണഘടനയിലേക്ക് ചേർത്തുവച്ചത്? ഈ പുസ്തകത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഭരണഘടനാ നിർമാണസഭയിലെ സംവാദങ്ങളെകുറിച്ച് നിങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി. ഭരണഘടനയുടെ പഠനത്തോടൊപ്പം എപ്പോഴും ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലെ സംവാദങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാമെന്തിനാണ് ആഴത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്നതാണ് നാം ചോദിക്കേണ്ട മറ്റൊരു വസ്തുത. ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തുകയാണ് ഈ പാഠത്തിലൂടെ നാം ചെയ്യുന്നത്. രണ്ടാമതായി നാം ചോദിക്കേണ്ടത്, ഏതു തരത്തിലുള്ള ഭരണഘടനയ്ക്കാണ് നാം നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന്? ഏതൊക്കെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് നാം ഈ ഭരണഘടനയിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ധാർമികത ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്താണത്? എന്തൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ശക്തിയും ദൗർബല്യങ്ങളും? അതായത്, എന്തൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളും? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്തുന്നതിലൂടെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഈ പാഠത്തിന്റെ വായനക്കുശേഷം നിങ്ങൾ മനസിലാക്കും.

- *ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്ര പഠനം എന്തുകൊണ്ട് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു?*
- *ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പ്രധാന സവിശേഷതകൾ എന്തെല്ലാമാണ്?*
- *ഈ ഭരണഘടനക്കെതിരെയുള്ള പ്രധാന വിമർശനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?*
- *ഈ ഭരണഘടനയുടെ പരിമിതികൾ എന്തെല്ലാമാണ്?*

ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം എന്നതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നതെന്ത്? (WHAT IS MEANT BY PHILOSOPHY OF THE CONSTITUTION?)

ഭരണഘടനയിൽ നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണുള്ളതെന്നും, ഈ നിയമങ്ങൾ മൂല്യങ്ങളിൽനിന്നും ധാർമികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഭരണഘടനയോട് രാഷ്ട്രീയ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമീപനമല്ല മറിച്ച് ഒരു നിയമാധിഷ്ഠിത സമീപനം മാത്രമാണ് നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാനാകുക എന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും ധാർമിക ഉള്ളടക്കം ഇല്ല എന്നതു സത്യമായിരിക്കെ ധാരാളം നിയമങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെയുള്ളിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പല മൂല്യങ്ങളുമായി ബന്ധമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് മതത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും പേരിൽ വ്യക്തികളോട് വിവേചനമരുതെന്ന് ഒരു നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ആ നിയമം സമത്വം എന്ന ആശയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാം സമത്വത്തിന് മൂല്യം കൽപിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയൊരു നിയമം നിലനിൽക്കുന്നതുത്തന്നെ. അതിനാൽതന്നെ നിയമങ്ങളും ധാർമികമൂല്യങ്ങളും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധമുണ്ട്.

അതുകൊണ്ട് നാം ധാർമികവീക്ഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണം ഭരണഘടനയെ ഒരു പ്രമാണമായി നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. ഭരണഘടനയോട് ഒരു രാഷ്ട്രീയ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമീപനരീതി നാം സ്വീകരിക്കണം. എന്താണ് ഭരണഘടനയോടുള്ള രാഷ്ട്രീയ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമീപനരീതി? മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ നാം മനസിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

- ഒന്നാമതായി, ഭരണഘടനയുടെ ആശയഘടന നാം മനസിലാക്കണം. എന്താണ് ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്? ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന 'അവകാശങ്ങൾ, പൗരത്വം, ന്യൂനപക്ഷം, ജനാധിപത്യം' തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ സാധ്യമായ അർഥതലങ്ങളെ കണ്ടെത്തണം.
- അതിലുപരിയായി, ഭരണഘടനയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മുഖ്യ ആശയങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം സാമൂഹിക - രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപാടുകൾ രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത്. ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശരിയായ അറിവ് നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം.
- നമ്മുടെ അവസാന വാദം എന്തെന്നാൽ ഭരണഘടനാനിർമാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം ഭരണഘടനയെ വായിക്കേണ്ടത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വായന, ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളുടെ നീതീകരണത്തെ നവീകരിക്കുകയും പുതിയ സൈദ്ധാന്തിക തലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും ചെയ്യും. പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന മൂല്യത്തിന് വിശദമായ ന്യായീകരണമില്ലെങ്കിൽ ആ മൂല്യത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമീപനം അപൂർണമാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെയും രാഷ്ട്രത്തെയും ഒരു കൂട്ടം മൂല്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നയിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചെങ്കിൽ അതിനുതക്കതായ

എല്ലാ ഭരണഘടനകൾക്കും, തത്ത്വശാസ്ത്രമുണ്ട് എന്നാണോ അർഥമാക്കേണ്ടുന്നത്? അതോ, ചില ഭരണഘടനകൾക്കുമാത്രമേ തത്ത്വശാസ്ത്രമുള്ളൂ എന്നാണോ?

ഒരു കൂട്ടം കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകും. കാരണങ്ങളിൽ പലതും വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവണമെന്നില്ല.

ഭരണഘടന പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ധാർമിക ഉള്ളടക്കം കണ്ടെത്തുന്നതിനും അതിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും മാത്രമല്ല ഭരണഘടനയുടെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമീപനം ആവശ്യമായി വരുന്നത്. മറിച്ച്, നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ സമൂഹത്തിലെ പ്രധാന മൂല്യങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തമ്മിൽ സമവായം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും കൂടിയാണ്. വിവിധ രാഷ്ട്രീയ വേദികൾ, നിയമസഭകൾ, പാർട്ടി യോഗങ്ങൾ, മാധ്യമങ്ങൾ, സ്കൂളുകൾ, സർവകലാശാലകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഭരണഘടനയിലെ വിവിധ ആദർശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വെല്ലുവിളികളും ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും മത്സരങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നത് വസ്തുതയാണ്. ഈ ആദർശങ്ങൾ പലതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചിലരുടെ താൽക്കാലിക താൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബോധപൂർവം പക്ഷപാതപരമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, ഭരണഘടനയിലെ ആദർശങ്ങളും ഈ ആദർശങ്ങളുടെ മറ്റു വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തമ്മിൽ ഗൗരവതരമായ പൊരുത്തക്കേടുകൾ ഉണ്ടോയെന്ന് നാം പരിശോധിക്കണം. ചിലപ്പോൾ ഒരേ ആശയം തന്നെ പല സ്ഥാപനങ്ങൾ പല തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ നാം താരതമ്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഭരണഘടന പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്ക് ഗണ്യമായ അംഗീകാരം ഉള്ളതുകൊണ്ട് മൂല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹങ്ങളുടെമേൽ തീർപ്പുകൽപിക്കുന്നതിന് ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ശരിയാണ്! തീർച്ചയായും ഭരണഘടനയുടെ വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ പ്രശ്നം ഞാനോർക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിലാണല്ലോ അത് നാം ചർച്ച ചെയ്തത്. ശരിയല്ലേ?

1947 ലെ ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടന 'സമാധാനത്തിന്റെ ഭരണഘടന' (Peace Constitution) എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: "നാം, ജാപ്പനീസ് ജനത എല്ലാക്കാലവും സമാധാനമാഗ്രഹിക്കുകയും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഉന്നതാശയങ്ങൾ ആഴത്തിൽ മനസിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." അതായത് ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം സമാധാനമെന്ന ആശയം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്.

ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടനയുടെ 9-ാം അനുച്ഛേദം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു -

1. നീതിയും നിയമവും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അന്തർദേശീയ സമാധാനത്തിന് എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ജാപ്പനീസ് ജനത, യുദ്ധത്തെ രാജ്യത്തിന്റെ പരമാധികാരാവകാശമായി കാണുന്നതല്ല, അന്താരാഷ്ട്ര തർക്കങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനായി ഭീഷണിയോ ബലപ്രയോഗമോ ഉപയോഗിക്കുന്നതും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. മുൻഖണ്ഡികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി, കര, നാവിക, വ്യോമസേനകളെയോ മറ്റേതെങ്കിലും യുദ്ധ സംവിധാനങ്ങളെയോ ഒരിക്കലും നിലനിർത്തില്ല

ഭരണഘടനാ രൂപീകരണവേളയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഭരണഘടനാ ശില്പികളുടെ ചിന്തയെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുമെന്നതാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഭരണഘടന ജനാധിപത്യ പരിവർത്തനത്തിനുള്ള മാർഗമെന്ന നിലയിൽ (Constitution as Means of Democratic Trasformation)

ഭരണഘടന എന്ന സംജ്ഞയുടെ അർഥവും ഒരു ഭരണഘടന വേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും ഒന്നാമധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ചു. അധികാരവിനിയോഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയെന്നതാണ് ഭരണഘടന ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതിന്റെ ഒരു കാരണമായി പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം അമിതമായി അധികാരം കയ്യാളുന്നവയാണ്. അവയ്ക്കെല്ലാം ബലപ്രയോഗത്തിനും കയ്യേറ്റത്തിനുമുള്ള കുത്തകാവകാശമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അധികാരദുർവിനിയോഗം നടത്തുന്നവരുടെ കൈകളിൽ ഈ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണം ചെന്നുപെട്ടാൽ എന്തായിരിക്കും അവസ്ഥ? ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ നമ്മുടെ സുരക്ഷയ്ക്കും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽപ്പോലും അവയെ വളരെയെളുപ്പത്തിൽ നമുക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയും. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള രാഷ്ട്രാധികാര പ്രയോഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒട്ടുമിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളും കുറഞ്ഞ തോതിലെങ്കിലും വ്യക്തികളുടേയും ഗ്രൂപ്പുകളുടേയും താൽപര്യങ്ങൾ ഹനിക്കുകയാണെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വഭാവത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് ചില നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കണം. ഇത്തരത്തിലുള്ള അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുക വഴി രാഷ്ട്രം സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്ക് മാറുന്നതിനെ ഭരണഘടന തടയുന്നു.

അതുകൊണ്ട്, ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിനു വേണ്ടി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നെന്ന് നമുക്ക് പറയുവാൻ സാധിക്കുമോ? എന്നാൽ, ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസമിതിയിൽ എല്ലാ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നും നമ്മൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു!

സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമാധാനപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ മാർഗങ്ങളും ഭരണഘടന പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അതിലുപരിയായി, നാളിതുവരെ കോളനിവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന രാഷ്ട്രീയ സ്വയംനിർണയാവകാശം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അതിനെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങളെയും നെഹ്റു നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണസഭയുടെ രൂപീകരണത്തിനുള്ള ആവശ്യം സമ്പൂർണ്ണ സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കൂട്ടായ ആവശ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇന്ത്യൻ ജനത തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭക്കു മാത്രമേ ബാഹ്യ ഇടപെടലുകളില്ലാത്ത ഒരു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിർമിക്കുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നതാണ് ഈ വാദഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. രണ്ടാമതായി, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭ ഒരു പറ്റം ആളുകളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൂട്ടം കഴിവുള്ള നിയമജ്ഞരുടേയോ ഒരു സമിതി മാത്രമല്ല, മറിച്ച് അത് പഴയ രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹിക ഘടനയുടെ പുറന്തോട് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് സ്വയം രൂപപ്പെടുത്തിയ പുതുവസ്ത്രമണിഞ്ഞ 'ചലനാത്മകമായ ഒരു രാഷ്ട്ര'മാണെന്നും നെഹ്റു അവകാശപ്പെട്ടു. പരമ്പരാഗതമായ സാമൂഹ്യ ശ്രേണിയുടെ

ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും ഒരു പുതുയുഗപ്പിറവിക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടനയെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്.

ഭരണഘടനക്ക് ജനാധിപത്യ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അപ്പാടെ മാറ്റി മറിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമീപന പ്രകാരം, അധികാരത്തിലുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കുക മാത്രമല്ല മറിച്ച് പരമ്പരാഗതമായി അധികാരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരെ ശാക്തീകരിക്കുകകൂടിയാണ് ഭരണഘടന ചെയ്യുന്നത്. ദുർബല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് കൂട്ടായ പുരോഗതി കൈവരിക്കുന്നതിനായുള്ള അധികാരം നല്കുവാൻ ഭരണഘടനകൾക്ക് സാധിക്കും.

ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭയിലേക്ക് നാമെന്തിന് തിരിച്ചു പോകണം? (Why do we need to go back to the Constituent Assembly?)

ഭൂതകാലത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയും അവയുമായി നമ്മെ ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തിന്? നിയമ, രാഷട്രീയാശയങ്ങളുടെ അടിസറാനം തേടി ചരിത്രത്തിലേക്കിറങ്ങുകയെന്നത് ഒരു നിയമ ചരിത്രകാരന്റെ ജോലിയാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് രാഷ്ട്രീയവിദ്യാർഥികൾ ഭരണഘടനാശില്പികളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉത്കണ്ഠകളും പഠിക്കുവാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്നത്? മാറിയ സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഭരണഘടനയുടെ നിയമപരമായ ധർമങ്ങളെ പുനർനിർവചിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ട് കഴിയില്ല?

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനപാദങ്ങളിൽ തയ്യാറാക്കിയ അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയിലെ മൂല്യങ്ങളും വകുപ്പുകളും 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിനും ബാധകമാകുമെന്നത് പരിഹാസ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയവരുടെ കാലഘട്ടവും ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടവും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിട്ടില്ല. മൂല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും ധാരണകളുടെയും കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന അതേ സാഹചര്യങ്ങളിൽ തന്നെയാണ് നാം ഇന്നും ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ചരിത്രവും വർത്തമാനകാല ചരിത്രവും ഒന്നുതന്നെയാണ്.

പ്രവർത്തനം

താഴെ സുചിപ്പിക്കുന്ന അധ്യായങ്ങളിൽ തന്നിരിക്കുന്ന, ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളുടെ (CAD) ഉദ്ധരണികൾ വീണ്ടും വായിക്കുക. ആ ഉദ്ധരണികളിലെ വാദങ്ങൾക്ക് ഇന്നും പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുവോ? എന്തുകൊണ്ട്?

1 ഉദ്ധരണികൾ, അധ്യായം 2

2 ഉദ്ധരണികൾ, അധ്യായം 7

അതുമാത്രമല്ല, നമ്മുടെ നിയമരാഷ്ട്രീയ കീഴ്വഴക്കങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെ നാം വിസ്മരിച്ചേക്കാം. കാരണം നാം അവയെല്ലാം എവിടെയോ വച്ച് സ്വീകരിച്ചതാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും അവ നമ്മുടെ വർത്തമാനകാല പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംഘടനാ തത്ത്വങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗി

യായി നടക്കുന്ന പക്ഷം ഈ മറവി ദോഷകരമല്ല. എന്നാൽ, വർത്തമാനകാല പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെടുകയോ ഭീഷണിക്കു വിധേയമാക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നത് ദോഷകരമായേക്കാം. ചുരുക്കത്തിൽ ഭരണഘടനാപരമായി സമകാലിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും അവയുടെ അർഥവും മൂല്യവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും, ഭരണഘടനാ നിർമാണ സഭയിലെ സംവാദങ്ങളിലേക്കും ഒരു പക്ഷേ അതിനും മുമ്പുള്ള കോളനിവാഴ്ചയുടെ കാലത്തേക്കും പോവുകയല്ലാതെ മറ്റുമാർഗമില്ല. ആയതിനാൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രം നാം ഓർക്കേണ്ടതും അതിലേക്ക് പുനഃസന്ദർശനം നടത്തേണ്ടതുമാണ്.

എന്താണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രം? (WHAT IS THE POLITICAL PHILOSOPHY OF OUR CONSTITUTION?)

ഈ തത്വശാസ്ത്രത്തെ ഒറ്റവാക്കിൽ വിവരിക്കുക പ്രയാസമാണ്. ഉദാരവാദം, ജനാധിപത്യം, സമത്വവാദം, മതേതരത്വം, ഫെഡറലിസം സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങളോടുള്ള തുറന്ന മനസ്, ഭാഷാപരവും മതപരവുമായ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളോടുള്ള അനുഭാവം, ചരി

കാർട്ടൂൺ നോക്കിക്കാണുക

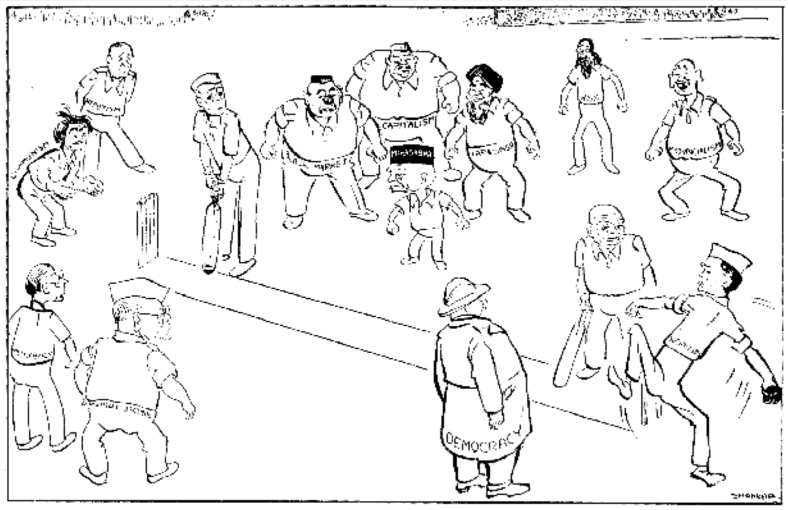

Shankar. Copyright: Children's Book Trust.

26 January 1950

എല്ലാത്തരം ആശയങ്ങളും പോരാടുന്ന ഈ കളിക്കളത്തിൽ കളി 'നിയന്ത്രിക്കുന്നത്' (Umpire) ജനാധിപത്യമാണ്.

ഇത് കഠിനമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രമെന്നാൽ എന്താണെന്ന് ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ പോരെ? ഇങ്ങനെ ഒളിച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ സാധാരണ പൗരൻമാർ എങ്ങനെയാണ് ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ മനസിലാക്കുന്നത്?

ത്രപരമായി അവശതയനുഭവിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം, പൊതുവായ ദേശീയസ്വത്വം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലുള്ള പ്രതിബദ്ധത എന്നിവയെല്ലാം ഈ ഭരണഘടനയുടെ സ്വഭാവമായതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക കള്ളിയിലേക്ക് അതിനെ ഒതുക്കുക സാധ്യമല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാമൂഹ്യനീതി, ഒരു തരത്തിലുള്ള ദേശീയ ഐക്യം എന്നിവയോടെല്ലാം ഭരണഘടന പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം ഉപരി ഈ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ സമാധാനപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ മാർഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നതിൽ ഊന്നൽ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം (Individual freedom)

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ സംബന്ധിച്ച് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ഒന്നാമത്തെ വസ്തുത അതിന്റെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാണ്. ഒരു മേശയ്ക്ക് ചുറ്റുമിരുന്ന് നടത്തിയ ശാന്തമായ ചർച്ചകളുടെ ഫലമായി അത്ഭുതകരമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതല്ല ഈ പ്രതിബദ്ധത. പകരം ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലേറെ തുടർന്ന മൗലികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമാണിത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം വെട്ടിക്കുറച്ച ബ്രിട്ടീഷ്കോളനി ഭരണത്തിനെതിരെ റാംമോഹൻറോയി പ്രതിഷേധിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യക്തികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട രാഷ്ട്രം തീർച്ചയായും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളും പ്രദാനം ചെയ്യണമെന്ന് റോയ് വാദിച്ചു. അതുകൊണ്ട് തടസങ്ങളില്ലാത്ത പ്രസിദ്ധീകരണ സ്വാതന്ത്ര്യം രാഷ്ട്രം അനുവദിക്കണം. ഇത്തരത്തിൽ, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലഘട്ടത്തിലുടനീളം ഇന്ത്യൻ മാധ്യമ സ്വതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി ആവശ്യമുന്നയിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അങ്ങനെതന്നെയാണ് അന്യായമായ അറസ്റ്റിൽനിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും. ദേശീയപ്രസ്ഥാനം ഏറെ എതിർത്ത റൗലറ്റ്നിയമത്തിൽ ഈ അടിസ്ഥാനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിഷേധം പ്രകടമായിരുന്നു. അന്യായമായ അറസ്റ്റിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും മനസാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവുംപോലുള്ള ഒട്ടനവധി വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഉദാരാശയവാദത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്ക് വളരെ ബൃഹത്തായ ഉദാരസ്വഭാവമുണ്ടെന്ന് (Liberal Character) പറയുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അധ്യായത്തിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് നമ്മുടെ ഭരണഘടന എത്രയധികം മൂല്യം കൽപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടന നിലവിൽ വരുന്നതിനും 40 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ, ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ഓരോ പ്രമേയങ്ങളിലും, പദ്ധതികളിലും, ബില്ലുകളിലും, റിപ്പോർട്ടുകളിലും ഒഴിവാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത മൂല്യമായിത്തന്നെ വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നത് നാം ഓർക്കണം.

സാമൂഹ്യനീതി (Social Justice)

നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉദാരവാദത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്ന് നാം പറയുമ്പോൾ അത് ക്ലാസിക്കൽ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ഉദാരവാദമാണെന്ന് ആരും അർഥമാക്കരുത്. രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തം (Political Theory) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഉദാരവാദം എന്ന ആശയത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കൂടുതൽ പഠിക്കും. സാമൂഹ്യനീതി, സാമുദായികമൂല്യങ്ങൾ (Community values) എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യത്തേക്കാൾ വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ക്ലാസിക്കൽ ഉദാരവാദം മുൻതൂക്കം നൽകുന്നു.

പഠനപുരോഗതി വിലയിരുത്തുക.

താഴെപറയുന്ന അവകാശങ്ങളിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുന്നത് ഏതൊക്കെയെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുക

- ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം
- മത സ്വാതന്ത്ര്യം
- ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങൾ
- പൊതു ഇടങ്ങളിലേക്കുള്ള തുല്യപ്രവേശനം

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ ഉദാരവാദം ക്ലാസിക്കൽ ഉദാരവാദത്തിൽ നിന്നും രണ്ട് തരത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദാരവാദം എല്ലായ്പ്പോഴും സാമൂഹ്യനീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പട്ടികജാതി, പട്ടികവർഗങ്ങൾക്ക് (Scheduled Castes and Scheduled Tribes) സംവരണം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനുള്ള ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ അനുച്ഛേദങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്. കാലാകാലങ്ങളായി ഈ ജനവിഭാഗം അനുഭവിക്കുന്ന അനീതികളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാനും അവർക്കുനൽകിയ വോട്ടവകാശത്തിന് ശരിയായ അർഥമുണ്ടാകുവാനും സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം നല്കുന്നതിലൂടെ മാത്രം കഴിയില്ലെന്ന് ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ ഉന്നമനത്തിനും താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേക ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട്, പട്ടികജാതി – പട്ടികവർഗങ്ങളുടെ താത്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കായി നിയമ നിർമാണസഭകളിലെ സീറ്റുകളിലേക്കുള്ള സംവരണം ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടനവധി വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ഭരണഘടനയിലുൾപ്പെടുത്തി. പൊതുമേഖലാ ജോലികളിൽ ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന ഗവൺമെന്റ് വഴി സംവരണവും ഭരണഘടന ഉറപ്പുവരുത്തി.

ഇന്ത്യൻ ഉദാരവാദത്തിന് രണ്ടു മുഖ്യധാരകൾ ഉണ്ട്: ആദ്യധാര ആരംഭിക്കുന്നത് റാം മോഹൻ റോയിയിൽ നിന്നാണ്. അദ്ദേഹം വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നല്കി. കെ.സി. സെൻ, ജസ്റ്റിസ് റാണഡെ, സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ തുടങ്ങിയവരാണ് ഇന്ത്യൻ ഉദാരവാദത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ധാരയിലുള്ളത്. സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ആത്മാവിനെ യാഥാസ്ഥിതികഹിന്ദുത്വത്തിനുള്ളിൽ അവർ പരിചയപ്പെടുത്തി. വിവേകാനന്ദന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഉദാരതത്ത്വങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ, ഹിന്ദു സമൂഹത്തെ നവീകരിക്കുകയെന്നത് അസാധ്യമാണ് – കെ.എം. പണിക്കർ, ഇൻ ഡിഫൻസ് ഓഫ് ലിബറലിസം, ബോംബേ, ഏഷ്യാ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, 1962.

സാമൂഹ്യ നീതിയെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ നിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങളെ നമുക്ക് മറക്കാതിരിക്കാം.

വൈവിധ്യങ്ങളെയും ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളെയും ബഹുമാനിക്കൽ (Respect for diversity and minority rights)

വിവിധ സമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ തുല്യബഹുമാനത്തെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് എളുപ്പമല്ല, ഇതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കാരണം സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ സമത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരു ബന്ധം എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല, മറിച്ച് ശ്രേണിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ (Hierarchical) ബന്ധമാണുള്ളത് (ജാതിസമ്പ്രദായത്തിലെന്നപോലെ). രണ്ടാമത്തെ കാരണം, ഈ സമുദായങ്ങൾ പരസ്പരം തുല്യത അംഗീകരിക്കുമ്പോൾതന്നെ, പരസ്പരം ശത്രുതയിലുമാണ് എന്നതാണ് (മതസമുദായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ). നിലനിൽക്കുന്ന ശ്രേണിയിലധിഷ്ഠിതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, അല്ലെങ്കിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ശത്രുതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സമുദായങ്ങളുടെ സമീപനങ്ങൾ ഉദാരമാകുന്നതും അവർക്കിടയിൽ പരസ്പരമുള്ള തുല്യബഹുമാനവുമെന്ന ചിന്ത വളർത്തിയെടുക്കുന്നതും എങ്ങനെയെന്നത് ഭരണഘടനാശില്പികളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു.

ഞാനാരാണെന്ന് ഞാനെപ്പോഴും അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. എനിയ്ക്ക് ധാരാളം വ്യക്തിത്വങ്ങളുണ്ട്. എന്റെ മതപരമായ വ്യക്തിത്വം, എന്റെ ഭാഷാപരമായ വ്യക്തിത്വം, എനിക്ക് എന്റെ മാതൃപട്ടണവുമായി ബന്ധമുണ്ട്. സർവോപരി, ഞാനൊരു വിദ്യാർഥിയുമാണ്.

ചില പാശ്ചാത്യ ഉദാര ഭരണഘടനകൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, സമുദായങ്ങളെ തന്നെ അംഗീകരിക്കാതിരിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നത്തെ പരിഹരിക്കുക എളുപ്പമാണ്. എന്നാലിത് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് അപ്രായോഗികവും അനഭിലഷണീയവുമാണ്. ഇതിനു കാരണം ഇന്ത്യൻ ജനത, സമുദായങ്ങളോട് മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതൽ അടുപ്പം കാണിക്കുന്നു എന്നതല്ല. ലോകത്തെല്ലായിടത്തുമുള്ള വ്യക്തികൾ ഏതെങ്കിലുമൊരു സാംസ്കാരികസമുദായത്തിന്റെ ഭാഗ

മായിരിക്കും. ഇത്തരം സമുദായങ്ങൾക്ക് അതിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം പങ്കുവയ്ക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, ഭാഷ എന്നിവയുണ്ടായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ഫ്രാൻസിലെയും ജർമനിയിലെയും ആളുകൾ ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷാസമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗവും അവർ അതുമായി ഇഴുകിചേർന്നുമിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത് നാം സാമൂഹികമൂല്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അതിലും പ്രധാനമായി, ബഹുസാംസ്കാരിക സമുദായങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു പ്രദേശമാണ് ഇന്ത്യ. ജർമനിയിൽ നിന്നും ഫ്രാൻസിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ധാരാളം ഭാഷാപരവും മതപരവുമായ സമൂഹങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്. ഇത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ഒരു സമുദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല എന്നുറപ്പുവരുത്തേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് സാമുദായികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയെന്നത് നമ്മുടെ ഭരണഘടന നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

മതസമുദായങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായി വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു അവകാശമാണ്. അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ധനസഹായം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. മതത്തെ വ്യക്തിയുടെ സ്വകാര്യവിഷയമായല്ല ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന കാണുന്നതെന്നാണ് ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

മതേതരത്വം (Secularism)

മതത്തെ ഒരു സ്വകാര്യവിഷയമായിട്ടാണ് മതേതരരാഷ്ട്രങ്ങൾ കരുതുന്നത്. അതായത് മതത്തിന് പൊതുവായോ ഔദ്യോഗികമായോ അംഗീകാരം നൽകാൻ ഈ രാഷ്ട്രങ്ങൾ കൂട്ടാക്കാറില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന മതേതരമല്ലെന്നാണോ ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ആദ്യം 'മതേതരം' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിലും എല്ലായ്പ്പോഴും അത് മതേതരമായിരുന്നു. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യക്തിയുടെ പൗരത്വാവകാശങ്ങൾ എന്നീ മൂല്യങ്ങളുടെ പരിരക്ഷണത്തിനായി മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ഒഴിവാക്കൽ എന്നതാണ് മുഖ്യധാരാ മതേതരത്വം അഥവാ പാശ്ചാത്യ മതേതരത്വം അർഥമാക്കുന്നത്.

ഇവർ ഞങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തം പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയോ?

ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച്, നിങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തത്തിൽ കൂടുതലായി പഠിക്കും. 'പരസ്പരം ഒഴിവാക്കൽ' (Mutual Exclusion) എന്ന പദം അർഥമാക്കുന്നത് ഇതാണ് – രാഷ്ട്രവും മതവും ഒന്ന് മറ്റൊന്നിന്റെ ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതെ മാറിനിൽക്കണം. മതത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ രാഷ്ട്രം ഇടപെടരുത്, അതുപോലെ തന്നെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലോ നയരൂപീകരണത്തിലോ മതം ഒരു പ്രേരകശക്തിയാകരുത്. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, പരസ്പരം ഒഴിവാക്കൽ എന്നാൽ മതവും രാഷ്ട്രവും നിർബന്ധമായും വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നതാണ്.

എന്താണ് ഈ കർശന വിഭജനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം? വ്യക്തികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണിത്. സംഘടിത മതങ്ങൾക്ക് സഹായം നൽകുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ അവയെ നേരത്തെയുള്ളതിനേക്കാൾ ശക്തിയാർജി ക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ മതപരമായ ജീവി തത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ മത സംഘടനകളാരംഭിക്കുമ്പോൾ, അവർക്ക് ദൈവ വുമായി ഏതുതരത്തിലുള്ള ബന്ധമാണ് വേണ്ടതെന്ന് നിർദേശിക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ എങ്ങനെ പ്രാർഥിക്കണമെന്ന് നിർദേശിക്കുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ മത സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ആധുനികരാഷ്ട്രത്തെ സമീപിക്കുവാൻ വ്യക്തികൾക്ക് സാധിക്കും. ആയതിനാൽ, വ്യക്തികളുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രം മതസ്ഥാപനങ്ങളെ സഹായിക്കരുത്. അതേ സമയം തന്നെ മതകാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് രാഷ്ട്രം നിർദേശിക്കുവാനും പാടില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തട സപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. ചുരുക്കത്തിൽ, ഒരു രാഷ്ട്രം മതസ്ഥാപനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയോ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ തടസപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യ രുത്. പകരം അവർ പരസ്പരമൊരു കൈയകലം പാലിച്ചു നിൽക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇതാണ് നിലനിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യമതേതര സങ്കൽപം.

- *മത വിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ (Right of Religious Groups)*

  ഒന്നാമതായി, മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, വ്യക്തികളുടെ ഇടയിൽ സമത്വം എത്രത്തോളം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം തന്നെ സാമുദായികസമത്വവും ആവശ്യമാണെന്ന് നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശില്പി കൾ അംഗീകരിച്ചു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ആത്മാഭിമാനവും അയാളുടെ സമുദായത്തിന്റെ അന്തസിനെ നേരിട്ടാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന താണിതിന്റെ കാരണം. ഒരു സമുദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ കീഴി ലാവുമ്പോൾ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് താരതമ്യേന സ്വാതന്ത്ര്യം കുറവാ യിരിക്കും. മറിച്ച് എല്ലാ സമുദായങ്ങളും തുല്യമെങ്കിൽ, അവർക്കിടയിൽ ആധിപത്യമില്ലെങ്കിൽ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം പദവിയും ആത്മാ ഭിമാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘ ടന എല്ലാ മതസമുദായങ്ങൾക്കും സ്വന്തമായി വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപന ങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതിനും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോവുന്നതിനുമുള്ള അവകാ ശങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നത്, വ്യക്തികളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും മത സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നാണ്.

- *രാഷ്ട്രത്തിന് ഇടപെടുവാനുള്ള അധികാരം (State Power of Intervention)*

രണ്ടാമതായി, ഇന്ത്യയിൽ മതവും ഭരണകൂടവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിവ് എന്നതിന്റെ അർഥം പരസ്പര ഒഴിവാക്കൽ എന്നല്ല. എന്തുകൊണ്ടാണി ങ്ങനെ? കാരണം മതത്തിന്റെ അംഗീകാരമുള്ള അയിത്തം പോലുള്ള ആചാരങ്ങൾ വ്യക്തിയുടെ അന്തസിനും ആത്മാഭിമാനത്തിനും ക്ഷത മേൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയതും എല്ലായിടത്തും വ്യാപി

മതവുമായി ബന്ധ പ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ നി യന്ത്രിക്കുവാൻ രാ ഷ്ട്രത്തിനു കഴിയു മോ ഇല്ലയോ എന്ന് അറിയാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അല്ലാ ത്ത പക്ഷം യാതൊ രു മതപരിഷ്കര ണവും ഉണ്ടാവുക യില്ല.

ച്ചുകിടന്നിരുന്നതുമായ ഇത്തരം ആചാരങ്ങളെ നിർമാർജനം ചെയ്യണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ക്രിയാത്മക ഇടപെടലുകൾ കൂടിയേ തീരൂ. മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടണം. ഇത്തരം ഇടപെടലുകൾ എല്ലായ്പ്പോഴും നിഷേധാത്മകമല്ല. മതസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ധനസഹായം നൽകി രാഷ്ട്രം ഈ മതസമുദായങ്ങളെ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ, മതങ്ങളുടെ ഏതുതരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് മനസിലാക്കി, അതിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ മതസമുദായങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനോ തടയുവാനോ രാഷ്ട്രത്തിന് കഴിയും. ഇന്ത്യയിൽ, മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള വിഭജനം എന്നതിന്റെ അർഥം പരസ്പരം ഒഴിവാക്കലെന്നല്ല മറിച്ച്, രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള 'തത്ത്വാധിഷ്ഠിതമായ അകൽച്ച' (Principled distance) എന്നാണ്. അതിലുപരിയായി ഈ വിഭജനം ഒരു സങ്കീർണമായ ആശയമാണ്. എല്ലാ മതങ്ങളിൽ നിന്നും അകലം പാലിക്കുവാനോ മറിച്ച് മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാനോ രാഷ്ട്രത്തെ ഇതനുവദിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നതാണോ ഇടപെടാതിരിക്കുന്നതാണോ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാമൂഹ്യനീതി എന്നിവയെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹായകരമെന്ന് നോക്കി ഇടപെടാനോ ഇടപെടാതിരിക്കുവാനോ ആ രാഷ്ട്രത്തിന് സാധിക്കും.

നാം ഇതുവരെ നമ്മുടെ ഭരണ ഘടനയുടെ മൂന്ന് മുഖ്യസവിശേഷതകളാണ് പരിശോധിച്ചത്. ഇവയെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളായും നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും.

- ഒന്നാമതായി, നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉദാര വ്യക്തിവാദത്തിന്റെ രൂപങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊരു പ്രധാനനേട്ടം തന്നെയാണ്. കാരണം, സാമുദായികമൂല്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും വ്യക്തിയുടെ സ്വയംഭരണാവകാശത്തോട് നിസ്സംഗതയോ ശത്രുതയോ കാണിക്കുന്ന സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇത് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.
- രണ്ടാമതായി, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് യാതൊരു കോട്ടവും വരാതെ സാമൂഹ്യനീതി എന്ന തത്വം നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. ജാതി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള അനുകൂലാത്മക നടപടികളോടുള്ള നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രതിബദ്ധത കാണിയ്ക്കുന്നത് സാമൂഹ്യനീതി ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിൽ മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളേക്കാൾ ഇന്ത്യ ഏറെ മുമ്പിലാണെന്നാണ്. അമേരിക്കയിൽ അനുകൂലാത്മക നടപടിപദ്ധതികൾ 1964 ലെ പൗരവാകാശപ്രസ്ഥാനത്തോടൊപ്പം, അതായത് ഇത്തരം പദ്ധതികൾ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം ഏകദേശം രണ്ടു ദശകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് ആരംഭിച്ചത് എന്നുള്ള വസ്തുത ആർക്കെങ്കിലും വിസ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?
- മൂന്നാമതായി, ആഭ്യന്തര വർഗീയസംഘർഷങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഗ്രൂപ്പവകാശങ്ങളോടുള്ള (സാംസ്കാരിക സവിശേഷതകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള അവകാശം) പ്രതിബദ്ധത ഭരണഘടന ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. നാലു പതിറ്റാണ്ടിലേറെക്കാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന ബഹു സാംസ്കാരികത എന്നറിയപ്പെടുന്ന വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ ഭരണഘടനാശില്പികൾ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

'ഒരു മനുഷ്യൻ, ഒരു വോട്ട്' എന്ന തത്വം തർക്കങ്ങളില്ലാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുത അഭിമാനാർഹമായ ഒരു കാര്യമാണ്. മറ്റു പലരാജ്യങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ വോട്ടവകാശത്തിനുവേണ്ടി പോരാടേണ്ടി വന്നു എന്നത് സത്യമല്ലേ?

സാർവത്രിക വോട്ടവകാശം (Universal franchise)

ഭരണഘടനയുടെ മറ്റു രണ്ട് മുഖ്യസവിശേഷതകൾ കൂടി അതിന്റെ നേട്ടമായി പരിഗണിക്കാം. ഒന്നാമതായി, സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രതിബദ്ധത ഒരു ചെറിയ നേട്ടമല്ല. പ്രത്യേകിച്ച് ശക്തമായ ജനാധിപത്യം നിലനിന്നിരുന്ന പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും വളരെയടുത്ത കാലത്താണ് സ്ത്രീകൾക്കും തൊഴിലാളികൾക്കും വോട്ടവകാശം നല്കിയതെന്നിരിക്കെ, ആഴത്തിലുറച്ചതും, നീക്കം ചെയ്യുക അസാധ്യമെന്നു പരക്കെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്ന ഇന്ത്യയിൽ സാർവത്രിക വോട്ടവകാശം മുമ്പെ നടപ്പാക്കിയെന്നത് ഭരണഘടനയുടെ വലിയ നേട്ടം തന്നെയാണ്.

ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന ആശയം രാജ്യത്തെ പ്രമാണിമാരുടെ (Elite) ഇടയിൽ വേരൂന്നിയപ്പോൾതന്നെ ജനാധിപത്യഭരണകൂടമെന്ന ആശയവും അതിനെ പിന്തുടർന്നുവന്നു. അങ്ങനെ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും ഇച്ഛയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയെ ഇന്ത്യൻ ദേശീയത എല്ലായ്പ്പോഴും വിഭാവനം

സാധാരണക്കാരിലുള്ള വലിയ വിശ്വാസം, ജനാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ ആത്യന്തിക വിജയം, പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റിന്റെ രൂപീകരണം... അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുമെന്ന പൂർണവിശ്വാസം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശമെന്ന തത്വത്തെ ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭ സ്വീകരിച്ചത്.

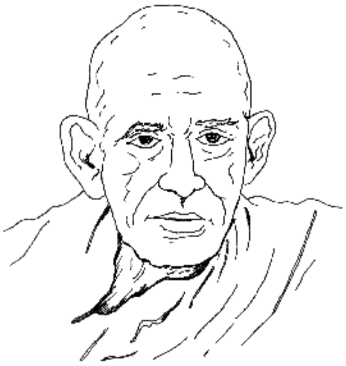

അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ, സിഎഡി, Vol. XI, പേജ് 835, 23 നവംബർ 1949.

ചെയ്തുപോന്നു. സാർവത്രികവോട്ടവാകാശമെന്ന ആശയം ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെ മുഖ്യഘടകമായി എല്ലായ്പ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കൊരു ഭരണഘടന തയാറാക്കുവാനുള്ള ആദ്യ അനൗദ്യോഗിക ശ്രമമായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ ബിൽ (1895). ഏതൊരു പൗരനും, അതായത് ഇന്ത്യയിൽ ജനിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും രാജ്യ കാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാനും സർക്കാർപദവികൾ വഹിക്കുന്നതിനുമുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്ന് ഈ ബില്ലിന്റെ സ്രഷ്ടാവ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1928-ലെ മോത്തിലാൽ നെഹ്റു റിപ്പോർട്ടും പൗരത്വത്തിന്റെ ഈ ധാര

ണയെ ആവർത്തിച്ചു സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. 21 വയസ്സ് പൂർത്തിയായ സ്ത്രീയ്ക്കും പുരുഷനും പ്രതിനിധി സഭകളിലേക്ക് അല്ലെങ്കിൽ പാർലമെന്റി ലേക്ക് വോട്ടവകാശത്തിന് അർഹതയുണ്ടെന്ന് ഈ റിപ്പോർട്ട് ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെ, സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇച്ഛയെ ശരിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും നിയമാനു സൃതവുമായ മാർഗമായി വളരെ നേരത്തെ മുതൽ കണക്കാക്കിപ്പോരുന്നു.

ഫെഡറലിസം (Federalism)

രണ്ടാമതായി, ജമ്മുകാശ്മീർ (അനുഛേദം 370) വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങൾ (അനുച്ഛേദം 371) എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച അനുഛേദങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ അസന്തുലിത ഫെഡറലിസം (Asymmetric Fedralism) എന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരാശയമാണ് ഇന്ത്യൻഭരണഘടന ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. ഒരു ശക്തമായ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനെ ഭരണഘടന സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഫെഡറലിസം എന്ന അധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടു. എന്നാൽ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഈ ഏകായത്തചായ്‌വ് (Unitary Bias) ഉണ്ടായിട്ടും ഒരേ ഫെഡറേഷനിലെ വ്യത്യസ്ത സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമപരമായ പദവിയിലും സവിശേഷാധികാരങ്ങളിലും ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർത്ത വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. അമേരിക്കൻ ഫെഡറലിസത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറലിസം. ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുന്നതിലേക്കായി ആ പ്രദേശങ്ങളുമായി ഒരു വിശിഷ്ടബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകപദവി നല്കുവാൻ ആദ്യമേ തന്നെ ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭ തീരുമാനിച്ചു.

എനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു! നമ്മുടെ ഭരണഘടന അനുകരണമാണെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്? എല്ലാ 'കടമെടുത്ത' ദർശനങ്ങളിലും നാം നമ്മുടെ സ്വന്തമായ ഒരു മുദ്ര പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണത്തിന്, ഭരണഘടനയുടെ 370 അനുഛേദ പ്രകാരം സ്വയംഭരണാവകാശം സംരക്ഷിക്കാമെന്ന ഉറപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ജമ്മുകാശ്മീരിന്റെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം. സ്വന്തം ഭരണഘടനയാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഏകസംസ്ഥാനമാണിത്. അതുപോലെ 371 A അനുഛേദപ്രകാരം വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനമായ നാഗാലാന്റിനും പ്രത്യേകപദവി ലഭിച്ചു. നാഗാലാന്റിൽ മുമ്പ് നിലനിന്നിരുന്ന നിയമങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുമെന്നും കുടിയേറ്റം നിയന്ത്രിച്ച് ആ ജനതയുടെ തദ്ദേശിയ വ്യക്തിത്വം സംരക്ഷിക്കുമെന്നും ഉറപ്പുനൽകുന്നു. മറ്റു പല സംസ്ഥാനങ്ങളും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥകളുടെ ഗുണഭോക്താക്കളാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രകാരം ഇത്തരം വ്യത്യസ്തപരിഗണനകൾ നല്കുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല.

ഭരണഘടനയിൽ എഴുതി വച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇന്ത്യ ഇന്നൊരു ബഹുഭാഷാ ഫെഡറേഷനാണ്. പ്രധാന ഭാഷാഗ്രൂപ്പുകളെയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയമായി അംഗീകരിക്കുകയും എല്ലാറ്റിനേയും തുല്യമായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, ഇന്ത്യയുടെ ജനാധിപത്യ ഭാഷാഫെഡറലിസം ഐക്യവാദങ്ങളെയും സംസ്കാരിക ബഹുസ്വരതയുടെ അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള

വാദങ്ങളെയും സമന്വയിപ്പിച്ചു. പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ വിവിധ സ്വത്വങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ അനുവദിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പോർക്കളം നിലവിലുണ്ട്.

ദേശീയസ്വത്വം (National identity)

അങ്ങനെ ഭരണഘടന ഒരു പൊതുദേശീയ സ്വത്വത്തെ നിരന്തരമായി ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ദേശീയസ്വത്വത്തോടൊപ്പം പ്രാദേശികസ്വത്വങ്ങളെയും നിലനിർത്തുവാൻ എങ്ങനെയാണ് ഇന്ത്യ ശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് ഫെഡറലിസം എന്ന അധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പൊതുവായ ദേശീയസ്വത്വം വിവിധ ഭാഷാസ്വത്വങ്ങളോടും മതസ്വത്വങ്ങളോടും ചേർച്ചയില്ലാത്തതല്ല എന്ന് മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. ഇന്ത്യൻഭരണഘടന ഈ വ്യത്യസ്ത സ്വത്വങ്ങളെ സന്തുലിതമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ പൊതു സ്വത്വത്തിന് ഭരണഘടന മുൻഗണന നൽകുന്നു. ഭരണഘടന നിരാകരിച്ച പ്രത്യേകനിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ എന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങളിൽ ഇത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. വ്യത്യസ്ത മത സമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്പർധ വളരുമെന്നതുകൊണ്ടോ അതല്ലെങ്കിൽ ദേശീയൈക്യത്തെ താറുമാറാക്കുമെന്നതുകൊണ്ടോ അല്ല പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ എന്ന സമ്പ്രദായം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടത്. മറിച്ച് അത് ആരോഗ്യപരമായ ദേശീയ ജീവിതത്തെ അപകടപ്പെടുത്തുമെന്നതിനാലാണ്. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുപകരം ഡോ. അംബേദ്കറുടെ ഹൃദയലക്ഷ്യമായിരുന്ന സാഹോദര്യമെന്ന ആശയത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനായാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടന ശ്രമിച്ചത്. സർദാർ പട്ടേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, 'ഏകസമൂഹ' രൂപീകരണമായിരുന്നു ഭരണഘടനയുടെ ലക്ഷ്യം.

ഭാവിയിൽ, ഭൂരിപക്ഷം, ന്യൂനപക്ഷം, എന്നിങ്ങനെ ഈ രാജ്യത്തുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ എല്ലാവരും മറക്കുവാനും അതായത് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ഒറ്റ സമൂഹം...

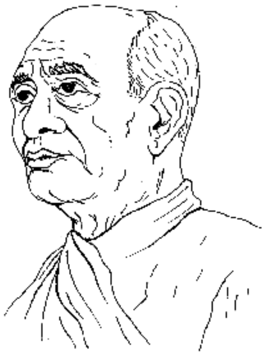

സർദാർ വല്ലഭായ് പട്ടേൽ, സിഎഡി, Vol. VIII, പേജ് 272, 25 മേയ് 1949.

പ്രവർത്തനസംബന്ധമായ നേട്ടങ്ങൾ (PROCEDURAL ACHIEVMENTS)

ഈ അഞ്ചു പ്രധാന സവിശേഷതകൾ ഒരു പ്രമാണമെന്ന നിലയിലുള്ള ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളായി വിശേഷിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനു പുറമെ പ്രവർത്തനസംബന്ധമായ ചില നേട്ടങ്ങൾകൂടി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ട്.

- ഒന്നാമതായി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രാഷ്ട്രീയചർച്ചകളിലുള്ള വിശ്വാസം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭയിൽ പല ഗ്രൂപ്പുകൾക്കും താല്പര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്ര പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചില്ല എന്നത് നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ, ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ കഴിയുന്നത്ര കാര്യങ്ങൾ അവരുടെ സമീപനങ്ങളിൽ ഉൾച്ചേർക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് ഭരണഘടനാനിർമാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള മുൻഗണനകളെ വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ പുതുക്കുവാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നതാണ് ഈ തുറന്ന സമീപനം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, വ്യക്തിതാല്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മറിച്ച് ചില വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടതെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിയോജിപ്പുകളിലെയും എതിരഭിപ്രായങ്ങളിലെയും ക്രിയാത്മകമൂല്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുവാനുള്ള മനസ് ഭരണഘടനാ ശില്പികൾക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥാപനരൂപരേഖയിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചകളെ ഞാൻ മനസിലാക്കുന്നു, എന്നാൽ, പരസ്പരവിരുദ്ധമായ തത്വങ്ങളെ എങ്ങനെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ കഴിയും?

- രണ്ടാമതായി, ഭരണഘടന വീട്ടുവീഴ്ചയുടെയും ഉൾക്കൊള്ളലിന്റെയും ആത്മാവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. വിട്ടുവീഴ്ച, ഉൾക്കൊള്ളൽ എന്നീ വാക്കുകൾ എപ്പോഴും വിസമ്മതത്തിന്റെ ഭാഗമായി കാണരുത്. എല്ലാ വിട്ടുവീഴ്ചകളും മോശമായതല്ല. മൂല്യമുള്ള എന്തിനെയെങ്കിലും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബലികഴിച്ചെങ്കിൽ, സ്വഭാവികമായി നമ്മൾ തെറ്റായതരത്തിൽ വീട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഒരു മൂല്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മറ്റൊരു മൂല്യത്തെ ഭാഗികമായി ബലികഴിച്ചതിനെ, പ്രത്യേകിച്ച് സമൻമാരായവരുടെ തുറന്ന ചർച്ചയിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന വിട്ടുവീഴ്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതിനെ, എതിർക്കുവാനാകില്ല. എല്ലാ മൂല്യങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾക്കായില്ല എന്നു നമുക്ക് വിലപിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളുടെയും കുറെയെങ്കിലും വശങ്ങൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന് ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ധാർമ്മിക അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു. കൂടാതെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച തീരുമാനമെടുക്കാൻ വോട്ടെടുപ്പിനു പകരം സമവായം എന്ന ആശയത്തോടുള്ള ഭരണഘടനാശില്പികളുടെ പ്രതിബദ്ധത ധാർമിക അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു.

വിമർശനങ്ങൾ (CRITICISMS)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ധാരാളം വിമർശനങ്ങൾക്കു വിധേയമാണെങ്കിലും അതിലെ മൂന്നെണ്ണം ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കാം. ഒന്നാമതായി, അത് ഒതുക്കമില്ലാത്ത

താണ്, രണ്ടാമതായി, അത് പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണ്. മൂന്ന്, അത് നമ്മുടെ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അന്യമാണ്.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭരണഘടനയും ഒതുങ്ങിയ ഒറ്റ പ്രമാണത്തിനുള്ളിലായിരിക്കണമെന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഒതുക്കമില്ലാത്തതാണെന്ന വിമർശനം. എന്നാൽ, അമേരിക്കയെപ്പോലുള്ള ഒതുങ്ങിയ ഭരണഘടനയുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽപ്പോലും ഇത് സത്യമല്ല. യഥാർഥത്തിൽ, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടന തിരിച്ചറിയപ്പെടേണ്ടത് ഒരു ഒതുക്കമുള്ള പ്രമാണവും ഭരണഘടനാപദവിയുള്ള മറ്റ് എഴുതപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളും ചേർന്നാണ്. അതായത്, ഒതുക്കമുള്ള ഒറ്റ പ്രമാണത്തിനു വെളിയിലായി പ്രധാനപ്പെട്ട ഭരണഘടനാപ്രസ്താവനകളും പ്രയോഗങ്ങളും കാണുവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ കാര്യത്തിൽ, ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ, പ്രസ്താവനകൾ എന്നിവ ഒരു പ്രമാണത്തിൽ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന കുറച്ചധികം വലുപ്പമുള്ളതായിത്തീർന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ, സിവിൽ സർവ്വീസ് കമ്മീഷൻ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വകുപ്പുകൾ പലരാജ്യങ്ങളിലും ഭരണഘടന എന്ന പ്രമാണത്തിനുള്ളിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഈ വക കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭരണഘടനാപ്രമാണത്താൽ തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഭരണഘടനയെ സംബന്ധിച്ച രണ്ടാമത്തെ വിമർശനം അത് പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണെന്നാണ്. ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭ എങ്ങനെയാണ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? അക്കാലത്ത് പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ഭരണഘടനാ നിർമാണ സഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങളും സമൂഹത്തിലെ മുന്നോക്കവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ കാര്യം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തത് ആക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇവിടെ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളെ നാം വേർതിരിക്കണം - ഒന്ന് 'സ്വര' (voice) മെന്നും മറ്റേത് 'അഭിപ്രായ'മെന്നും വിളിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ 'സ്വര' മെന്ന ഘടകം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടത് അവരുടെ പ്രമാണിമാരുടെ ഭാഷയിലല്ല മറിച്ച് അവരുടെ സ്വന്തം ഭാഷയിലും അഥവാ സ്വരത്തിലുമാണ്. ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം ഭരണഘടനയെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ഭരണഘടന പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണ്. കാരണം, ഭരണഘടനാ നിർമാണ സഭയിലേക്ക് അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തത് സാർവത്രികവോട്ടവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. മറിച്ച്, നിയന്ത്രിത വോട്ടവകാശത്തിലൂടെയാണ്. എന്നാൽ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഘടകം നാം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഭരണഘടനയ്ക്ക് പ്രാതിനിധ്യമില്ലായ്മ കാണുവാൻ സാധിക്കില്ല. ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭയിൽ എല്ലാ കോണുകളിൽനിന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള അവകാശവാദം അതിശ

യോക്തിയാണെങ്കിലും ഈ അവകാശവാദം ഭാഗികമായെങ്കിലും ശരിയാണ്. ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിൽ നടന്ന സംവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാം വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിശാലമായ അഭിപ്രായങ്ങളും വിഷയങ്ങളും അതിൽ നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിലെ അംഗങ്ങൾ ഉയർത്തിയ വിഷയങ്ങൾ അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ സാമൂഹിക ഉത്കണ്ഠകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല മറിച്ച് വിവിധ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങളും ആശങ്കകളും അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൂടിയായിരുന്നു.

തീർച്ചയായും! ഇതല്ലേ നാം ഒന്നാമധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചത്? സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും ഭരണഘടനയുമായി ചേർന്നുപോകുവാൻതക്ക സാധുവായ ഒരു കാരണം ഉണ്ടെന്നത്?

ഏതൊരു ചെറിയ പട്ടണത്തിന്റെയും കേന്ദ്രഭാഗത്ത് ഭരണഘടനയുടെ പകർപ്പ് കൈയിലേന്തി നിൽക്കുന്ന ഡോ. അംബേദ്കറുടെ പ്രതിമ കാണാമെന്നത് യാദൃഛികമാണോ? അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ശ്രദ്ധാഞ്ജലിയ്ക്കപ്പുറം ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, ഭരണഘടന ദളിത് ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ പല അഭിലാഷങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്നു എന്ന ആ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ തോന്നലിനെയാണ്.

പാശ്ചാത്യഭരണഘടനകളിൽ നിന്ന് അനുഛേദങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി കടമെടുത്ത, ഇന്ത്യൻജനതയുടെ സംസ്കാരികമൂല്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്ത തീർത്തും വൈദേശികമായ ഒരു പ്രമാണമാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എന്നതാണ് അവസാന വിമർശനം. ഈ ആരോപണം പല ആളുകളും പലപ്പോഴും ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാ നിർമാണ സഭയിൽപ്പോലും ഈ ഉത്കണ്ഠയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഈ ആരോപണം എത്രമാത്രം സത്യമാണ്?

ഇന്ത്യൻഭരണഘടന ആധുനികവും ഭാഗികമായി പാശ്ചാത്യവുമാണെന്നുള്ളത് സത്യമാണ്. ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ നാം പട്ടികപ്പെടുത്തിയ നമ്മുടെ ഭരണഘടന 'കടമെടുത്ത' ഉറവിടങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നാൽ ഇതൊരു അന്ധമായ കടമെടുക്കൽ അല്ലായിരുന്നെന്നും അതേ അധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടു. ഇത് നൂതനമായ കടമെടുക്കലായിരുന്നു. കൂടാതെ, ഈ കടമെടുപ്പ് ഒരിക്കലും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെ പൂർണമായും വൈദേശികസ്വഭാവമുള്ളതാക്കിയില്ല എന്ന കാര്യം നാം കാണുവാൻ പോകുകയാണ്.

'നമുക്ക് വീണയുടെയോ സിത്താറിന്റെയോ സംഗീതമായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നതെങ്കിലും നമുക്കിവിടെ ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്വാദ്യമാണ്. അതിനുകാരണം നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾ അങ്ങനെയാണ് പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്..... നിസ്സംശയമായും ഈ രീതിയിലുള്ള ഒരു ഭരണഘടന തന്നെയാണ് മഹാത്മാഗാന്ധി ആഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതും ആലോചിക്കാതിരുന്നതും"
കെ. ഹനുമന്തയ്യ, സിഎഡി, Vol. XI, പേജുകൾ 616 - 617, 17 നവംബർ 1949.

ഒന്നാമതായി, പല ഇന്ത്യാക്കാരും ആധുനിക ചിന്താരീതികളെ സ്വീകരിക്കുകമാത്രമല്ല ചെയ്തത്, മറിച്ച് അവയെ അവരുടെ സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തിലെ പുഴുക്കുത്തുകൾക്കെതിരെയുള്ള എതിർപ്പിന്റെ ഒരു രൂപമെന്ന നിലയിലാണ് പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തെ അവർ കണ്ടത്. റാംമോഹൻറോയി ആരംഭിച്ച ഈ പ്രവണത ദളിതർ ഇന്നും തുടരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ 1841 ൽ തന്നെ, വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ദളിതർ പുതിയതായി ഉണ്ടായ നിയമ വ്യവസ്ഥയെ ഭയംകൂടാതെ ഉപയോഗിക്കുകയും അവരുടെ ജന്മിമാർക്കെതിരെ വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു എന്നു കാണാം. അതിനാൽ, തങ്ങളുടെ അഭിമാനത്തെയും നീതിയെയും സംബന്ധിച്ച ചോദ്യങ്ങളെ നേരിടുവാനായി ഭരണഘടനയെന്ന ആധുനികനിയമത്തിന്റെ പുതിയ രേഖയെ ജനങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഏറ്റെടുത്തു എന്ന് പറയാം.

രണ്ടാമതായി, പാശ്ചാത്യ അധുനികത, തദ്ദേശീയസംസ്കാരങ്ങളുമായി ഇടപഴകിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്രിയാത്മക അനുരൂപീകരണത്തിലൂടെ സങ്കരസംസ്കാരം പോലെ എന്തോ ഒന്ന് ആവിർഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ പുതിയ സങ്കര സംസ്കാരം പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയിൽ നിന്നും തദ്ദേശീയ സംസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയെയും തദ്ദേശീയ പാരമ്പര്യസംസ്കാരങ്ങളെയും പുറന്തള്ളിയ ഈ പുതിയ പ്രതിഭാസത്തിന് മറ്റൊരു തരം ബദൽ ആധുനികതയുടെ സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം ഭൂതകാല ആചാരങ്ങളിൽനിന്ന് കെട്ടുപൊട്ടിച്ച് പുറത്തു ചാടുന്നതിനുവേണ്ടിയും അതുപോലെ തന്നെ അവരുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകതരം പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുന്നതിനുവേണ്ടിയും പാശ്ചാത്യേതരസമൂഹങ്ങൾ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ഇത്തരം സമൂഹങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത ആധുനികതകൾ ഉയർന്നുവന്നു. ഇത്തരത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടന എഴുതി തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ, പാശ്ചാത്യമൂല്യങ്ങളെയും പരമ്പരാഗത ഇന്ത്യൻ മൂല്യങ്ങളെയും സമന്വയിപ്പിക്കുവാനാണ് ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയത്. ഇതൊരു കടമെടുപ്പായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് തികച്ചും സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിയ അനുരൂപീകരണ പ്രക്രിയ ആയിരുന്നു.

പരിമിതികൾ (Limitations)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന തികഞ്ഞതും കുറ്റമറ്റതുമായ ഒരു പ്രമാണമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞത്. നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളുടെ നടുവിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ ധാരാളം വിവാദ വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പല മേഖലകളിലും ശ്രദ്ധാപൂർവമായ പുനരാലോചന ആവശ്യമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ പല സവിശേഷതകളും രൂപപ്പെട്ടത് ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഈ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ധാരാളം പരിമിതികളുണ്ടെന്ന കാര്യം നാം അംഗീകരിയ്ക്കണം. ഭരണഘടനയുടെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കാം.

- ഒന്നാമതായി, ദേശീയ ഐക്യമെന്ന ഒരു കേന്ദ്രീകൃത ആശയം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ട്.

- രണ്ടാമതായി, ലിംഗനീതി പോലുള്ള, പ്രത്യേകിച്ച് കുടുംബത്തിനകത്തുള്ള ചില പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളെ ഭരണഘടന നിരാകരിച്ചതായി കാണുന്നു.
- മൂന്നാമതായി, ഒരു ദരിദ്രവികസ്വരരാജ്യത്തിൽ, ചില അടിസ്ഥാനസാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങൾ നമ്മുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഭാഗമാക്കാതെ നിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങളിൽ മാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി തരം താഴ്ത്തിയത് എന്തുകൊണ്ടെന്ന് വ്യക്തമല്ല.

ഈ പരിമിതികൾക്ക് ഉത്തരം നല്കുക, ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് വിശദീകരിക്കുക, ഈ പരിമിതികൾ മറികടക്കുന്നതിനുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ നിർദേശിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം സാധ്യമാണ്. എന്നാൽ അതല്ല നമ്മുടെ ഉന്നം. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ അപകടത്തിലാക്കുവാൻ തക്ക ഗൗരവതരമല്ല ഈ പരിമിതികളൊന്നും എന്നാണ് നാം വാദിക്കുന്നത്.

ഒരു പ്രമാണവും തികഞ്ഞതായിരിക്കില്ല. ഒരു ആദർശവും പൂർണ്ണമായി കൈവരിക്കാനാവില്ല. എന്നുവച്ച് നമുക്ക് ആദർശങ്ങളോ ദർശനങ്ങളോ ഉണ്ടാവരുതെന്നാണോ ഇതിനർത്ഥം? ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ലേ?

ഉപസംഹാരം

മുൻ അധ്യായത്തിൽ ഭരണഘടനയെ ഒരു ജീവനുള്ള പ്രമാണമായി നാം വിവരിച്ചു. ഈ അധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ച ഭരണഘടനയുടെ ഇത്തരം പ്രധാന സവിശേഷതകളാണ് അതിന് ഒരു ജീവനുള്ള പ്രമാണമെന്ന സ്ഥാനം നൽകുന്നത്. നിയമവ്യവസ്ഥകളും സ്ഥാപനപരമായ സംവിധാനങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയും സമൂഹം സ്വീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന തത്വശാസ്ത്രത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന് മുഖം നൽകുന്നത് ഭരണഘടനയാണ്. മർമപ്രധാനമായതും പൊതുവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ദർശനം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലൂടനീളം നാം പഠിച്ച ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥാപന സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടങ്ങളിലൂടെ ചരിത്രപരമായി ഉയർന്നുവന്നതാണ് ഈ ദർശനം. ഈ ദർശനം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതും നിയമസ്ഥാപനരൂപത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതും ഭരണഘടനാനിർമ്മാണ സഭയെന്ന വേദിയിലാണ്. അങ്ങനെ, ഭരണഘടന ഈ ദർശനത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമായിത്തീരുന്നു. ഈ ദർശനത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സംക്ഷിപ്തരൂപത്തെ അഥവാ ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിൽ കാണുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ധാരാളം ആളുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുവോ? അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൂടാതെ, ഒരു വിനീതമായ അവകാശവാദവും ആമുഖം ഉന്നയിക്കുന്നു! ഒരു കൂട്ടം മഹദ് വ്യക്തികളുടെ സംഭാവനയല്ല ഭരണഘടന. മറിച്ച്, അത് തയ്യാറാക്കിയതും, സ്വീകരിച്ചതും ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളായ 'നാം' ആണ്. അങ്ങനെ, ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ്

അവരുടെ സ്വന്തം തലയിലെഴുത്തിന്റെ വിധിനിർമ്മാതാക്കൾ. അതുപോലെതന്നെ ജനാധിപത്യമെന്ന മാധ്യമത്തെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ വർത്തമാനത്തെയും ഭാവിയെയും രൂപകല്പന ചെയ്യുവാനായി ഉപയോഗിച്ചു. ഭരണഘടന രൂപകൽപന ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ട് ഏഴു പതിറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ, നമ്മൾ പല വിഷയങ്ങളിൻമേലും തർക്കിക്കുകയും പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൻമേലും കോടതികളും ഗവൺമെന്റുകളും വിയോജിക്കുന്നതിന് നാം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്; അതുപോലെതന്നെ, രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ തമ്മിൽ കടുത്ത പോരാട്ടങ്ങൾ നടന്നു. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയമെന്നത്, മുഴുവൻ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും പോരായ്മകളുടേതുമാണെന്ന് നിങ്ങൾ അടുത്തവർഷം പഠിക്കും. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെപറ്റി ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവിനോടോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സാധാരണപൗരനോടോ അഭിപ്രായമാരാഞ്ഞാൽ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനദർശനത്തെക്കുറിച്ചായിരിക്കും അവർക്ക് പറയാനുണ്ടാവുക എന്ന് നിങ്ങൾ കാണും. സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ തത്ത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കുകയും ഒരുമിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും വേണമെന്നതാണ് ആ ദർശനം. ദർശനത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ പങ്കുവയ്ക്കൽ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മൂല്യവത്തായ അനന്തരഫലമാണ്. 1950 ൽ ഈ ഭരണഘടന നിർമ്മിച്ചത് ഒരു വലിയ നേട്ടമായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ ഭരണഘടനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്ര ദർശനത്തെ ജീവസുറ്റതായി നിലനിർത്തുന്നത് നമ്മുടെ പ്രധാന നേട്ടമായിരിക്കാം.

അഭ്യാസം

1. താഴെപ്പറയുന്നവ ചില നിയമങ്ങളാണ്. അവ ഏതെങ്കിലും മൂല്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണോ? ആണെങ്കിൽ, അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന മൂല്യമേതാണ്? കാരണങ്ങൾ നൽകുക.
   a. കുടുംബസ്വത്തിൽ പെൺമക്കൾക്കും ആൺമക്കൾക്കും പങ്കുണ്ടായിരിക്കും.
   b. ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ നികുതിനിരക്കുകൾ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.
   c. ഒരു സർക്കാർസ്കൂളിലും മതപഠനം നൽകുവാൻ പാടില്ല.
   d. അടിമപ്പണിയോ അഥവാ നിർബന്ധിത ജോലിയോ പാടില്ല.

2. താഴെ തന്നിരിക്കുന്നവയിൽ ഏതു തെരഞ്ഞെടുത്താലാണ് തന്നിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവന പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാത്തത്?
   ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന ആവശ്യമാകുന്നത്................

i. ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്,
ii. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്,
iii. കോളനി ഭരണത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിന്,
iv. നൈമിഷിക താൽപര്യങ്ങൾക്കായി ദീർഘകാല ദർശനങ്ങൾ ബലികഴിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ.
v. സമാധാനപരമായ രീതിയിൽ സാമൂഹ്യമാറ്റം കൊണ്ടുവരുവാൻ.

3. 'ഭരണഘടനാനിർമാണ സഭയിലെ സംവാദങ്ങൾ' (CAD) വായിക്കുന്നതിനെയും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ച വ്യത്യസ്തനിലപാടുകളാണ് താഴെ തന്നിരിക്കുന്നത്.

i. ഇതിൽ ഏതൊക്കെ പ്രസ്താവനകളാണ് ഭരണഘടനാനിർമ്മാണ സഭയിലെ സംവാദങ്ങൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിലും പ്രസക്തമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത്? ഏത് പ്രസ്താവനയാണ് പ്രസക്തമല്ല എന്ന് പറയുന്നത്?
ii. ഇതിൽ ഏതൊക്കെ നിലപാടുകളാണ് നിങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്?

a. ഉപജീവനമാർഗം കണ്ടെത്തുന്നതിനും ജീവിതത്തിലെ വ്യത്യസ്ത പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനും വേണ്ടി സാധാരണക്കാർ വളരെ തിരക്കിലാണ്. അവർക്ക് ഈ സംവാദങ്ങളുടെ നിയമഭാഷ മനസിലാക്കുവാൻ കഴിയില്ല.
b. നിലവിലെ സാഹചര്യങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും ഭരണഘടനാനിർമാണ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഭരണഘടനാ ശില്പികളുടെ ആശയങ്ങൾ വായിക്കുന്നതും നമ്മുടെ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഭൂതകാലസാഹചര്യങ്ങളെ വർത്തമാനകാലത്തേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശ്രമമാണ്.
c. ലോകത്തെ മനസിലാക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ രീതികളും വർത്തമാനകാല വെല്ലുവിളികളും പൂർണമായും മാറിയിട്ടില്ല. ഭരണഘടനാ കീഴ്‌വഴക്കങ്ങൾ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലത്ത് ചില കീഴ്‌വഴക്കങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് പ്രധാന്യമർഹിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഭരണഘടനാ നിർമാണ സഭയിലെ സംവാദങ്ങൾ നമുക്ക് നല്കും. ഈ അറിവ് നമുക്കില്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനാ കീഴ്‌വഴക്കങ്ങൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടും.

4. താഴെത്തന്നിരിക്കുന്നവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും പാശ്ചാത്യ ആശയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക.

a. മതേതരത്വം മനസിലാക്കൽ
b. 370, 371 വകുപ്പുകൾ
c. അനുകൂലാത്മകനടപടികൾ
d. സാർവത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം

5. താഴെത്തന്നിരിക്കുന്നവയിൽ മതേതരത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതൊക്കെ തത്വങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻഭരണഘടന സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്?

a. രാഷ്ട്രത്തിനു മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് യാതൊന്നും ചെയ്യുവാനില്ല.
b. രാഷ്ട്രത്തിന് മതവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ട്.
c. രാഷ്ട്രത്തിന് മതങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവേചനം നടത്തുവാൻ കഴിയും
d. മതവിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ രാഷ്ട്രം അംഗീകരിക്കും.
e. മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിന് നിയന്ത്രിതമായ അധികാരങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.

6. ചേരുംപടിചേർക്കുക.

a. വിധവകളോടുള്ള സമീപനത്തെ വിമർശിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം	i. പ്രമാണപരമായ നേട്ടം
b. സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മറിച്ച് യുക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഭരണഘടനാ നിർമാണസഭ തീരുമാനങ്ങളെടുത്തത്	ii. പ്രവർത്തനസംബന്ധമായ നേട്ടം
c. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ സമുദായത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ അംഗീകരിക്കൽ	iii. ലിംഗനീതി നിഷേധം
d. 370, 371 വകുപ്പുകൾ	iv. ഉദാര വ്യക്തിവാദം
c. കുടുംബസ്വത്ത്, കുട്ടികൾ എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് തുല്യാവകാശമില്ലായ്മ	v. ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിലുള്ള ശ്രദ്ധ

7. ക്ലാസിൽ ഉടലെടുത്ത ഒരു ചർച്ചയാണിത്. വിവിധ വാദഗതികൾ വായിച്ച് ഏതൊക്കെ നിങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നെന്നും എന്തുകൊണ്ടാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുക.

ജയേഷ്: നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഒരു കടംകൊണ്ട പ്രമാണം മാത്രമാണെന്ന് ഞാനിപ്പോഴും കരുതുന്നു.

സാബ: ഇന്ത്യയുടേതായി യാതൊന്നും ഇതിലില്ല എന്നാണോ നീ അർഥമാക്കുന്നത്? ആശയങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യനെന്നും പാശ്ചാത്യമെന്നും ഉള്ള ഒന്നുണ്ടോ? സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള സമത്വത്തിന്റെ കാര്യമെടുക്കാം. അതിൽ പാശ്ചാത്യമായി എന്താണുള്ളത്? ഇനി അത് പാശ്ചാത്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെ, അതിനെ അക്കാരണം കൊണ്ട് നാം നിരാകരിക്കണമോ?

ജയേഷ്: ബ്രിട്ടീഷുകാരോട് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടിയതിനു ശേഷം അവരിൽ നിന്ന് പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചില്ലേയെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്?

നേഹ: ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായി പോരാടിയപ്പോൾ, ബ്രിട്ടീഷുകാരെയല്ല മറിച്ച് കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെയാണ് നാം എതിർത്തതെന്ന കാര്യം നീ മറന്നുപോയി. നമുക്കനുയോജ്യമായ ഒരു ഗവൺമെന്റ് സമ്പ്രദായം എവിടെനിന്നു സ്വീകരിച്ചു എന്നത് പ്രസക്തമല്ല.

8. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യമില്ലെന്ന് പറയുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? അത് ഭരണഘടനയെ പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തിന് കാരണങ്ങൾ സമർഥിക്കുക.

9. ലിംഗനീതിയെ വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇന്ത്യൻഭരണഘടനയുടെ ഒരു പോരായ്മ. ഈ ആരോപണത്തെ സമർത്ഥിക്കുവാൻ എന്തു തെളിവുകളാണ് നിങ്ങൾക്കു നൽകുവാൻ സാധിക്കുക? നിങ്ങളിന്ന് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പോരായ്മ പരിഹരിക്കുവാനായി ഏതെല്ലാം വകുപ്പുകളാണ് നിർദേശിക്കുക?

10. "ഒരു ദരിദ്ര വികസ്വരരാജ്യത്തിൽ, ചില അടിസ്ഥാന സാമൂഹിക സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങൾ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാക്കാതെ നിർദേശകതത്വങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുമാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി തരം താഴ്ത്തിയതെന്തുകൊണ്ട്?" ഈ പ്രസ്താവനയോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുവോ? നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തിന് കാരണങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുക. സാമൂഹിക – സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങൾ നിർദേശകതത്വങ്ങളുടെ ഭാഗമാക്കിയതിന്റെ കാരണങ്ങളായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നതെന്തെല്ലാമാണ്?